

[Elisabeth Bruun Olesen]

personalereduktion kan derfor kun blive opskruet arbejdstempo og mere stress, flere fejl og dårligere service over for brugerne.

Når vi nu snakker om den dårlige service, vil jeg nævne et eksempel, der er meget å propos. Finansministeriet har trykt bilagene til denne moderniseringsredegørelse i så lille et oplag, at det ikke har været muligt for de forskellige faglige organisationer at få dem. F.eks. har HKs moderniseringsudvalg ikke fået bilagene endnu. Det samme gjorde sig gældende, da moderniseringsredegørelsen kom frem i maj 1985. Det var også kun folketinget og nogle få andre, der modtog den, da den blev udsendt. De statslige biblioteker har heller ikke modtaget den nye redegørelse, så den heller ikke på den måde er tilgængelig for personaleorganisationerne, som vel i virkeligheden inden debatten i dag burde have haft lejlighed til at komme frem med deres mening om, hvordan man får sådan noget gjort bedre. I det hele taget er det tit svært for de mennesker, der interesserer sig for forskellige ting, at få fat i dem. Der kan jeg komme med et eksempel, godt nok et lille, men dog meget vigtigt for de mennesker, som det vedkommer. Det er finansministerens egen boghandel i Bredgade, der nu heder statens informationstjeneste.

Der kan man for det første ikke tegne et abonnement telefonisk, og det er utrolig besværligt for de mennesker, som arbejder i åbningstiden fra kl. 10 til 16; det er jo lidt meget at tage fri fra arbejde for at gå hen og bestille noget derfra. Og så sender man ikke bøger ud vedlagt en faktura, men kun pr. postoprævning. Så kommer det næste problem, for når pakken så bliver afleveret, er man jo ikke hjemme, fordi man er på arbejde, hvis man altså er så heldig at have et arbejde, så man kan heller aldrig nogen sinde få den hentet, fordi de små lokale indleveringspostkontorer jo aldrig er åbne, når man kommer fra arbejde. Det vil sige, at man skal have et andet menneske til at hente tidsskriftet for sig, og så skal man betale et postoprævningsgebyr.

Kunne man ikke ændre sådan en lille ting, så de mennesker, der var interesseret i at få varerne fra statens informationstjeneste, kunne få dem på en rimelig let måde?

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg vil starte med at sige til hr. Ivar Nørsgaard, at jeg også har læst interviewet med direktøren for forvaltningshøjskolen og set hans betragtninger om, at prisen afskrækker styrelserne.

Jeg har sådan set ikke nogen kommentarer til det interview, det må stå for hans egen regning. Det, der står tilbage, er, at forvaltningshøjskolen – og det synes jeg er rigtigt, og det har også været baggrunden for den strukturændring, der blev foretaget – er kommet ind i en konkurrencesituation. Det er jo ikke sådan, at staten nu alene skal bruge forvaltningshøjskolen, staten skal også bruge andre. Jeg opfatter interviewet således, at det måske kniber lidt lige på nuværende tidspunkt med at få tilstrækkeligt med kunder i butikken, men når vi så til gengæld ser på den stikprøveundersøgelse, som jeg kommenterede tidligere, må jeg sige, at der er et betydelig større træk, og jeg mener, det er rigtigt, at staten kan betjene sig af mange forskellige kursustilbud.

I den sammenhæng vil jeg så gerne sige om omfanget af uddannelse af ledere, at det må vi naturligvis følge nøje. Jeg har ikke noget kendskab til, at der skulle være tale om at flotte sig for meget, men det er da klart, at vi må undersøge det nærmere. Jeg synes under alle omstændigheder, det er vigtigt, at offentlige ledere får mulighed for at deltage i kurser sammen med ledere fra den private sektor. Det værste, der kunne ske, var da, at vi gennemførte isolerede aktiviteter. Ét er, hvad man får ud af selve undervisningen, et andet er – og det mener jeg også er meget væsentligt – hvad man får ud af samværet og den inspiration, som man kan hente hos private ledere. Lige så vel – og det synes jeg hører med i sammenhængen – som private ledere har godt af at være sammen med det offentliges ledere, således at vi herigennem kan bidrage til at ophæve eventuelle kløfter mellem de to sektorer.

Så er der spørgsmålet om investeringspuljen. Her må jeg først sige til hr. Ivar Nørsgaard, at investeringspuljen jo er et tilbud. Der finder jo masser af investering sted i ny teknik, som ikke går via investeringspuljerne, men som tages inden for de almindelige budgetter. Investeringspuljen er en chance, man har i styrelserne og i direktoraterne for på en lettere måde at klare budgetproblemerne. Men kan man klare det inden for det løben-